

XXII PREMIOS
max
DE ENTERTAINMENT

MEJOR AUTORÍA REVELACIÓN
MEJOR ACTOR

4
PREMIOS BUTACA 2018
MEJOR REVELACIÓN
MEJOR ACTOR

3
PREMIOS TB 2018
MEJOR TON
MEJOR REVELACIÓN
MEJOR ACTOR

1
PREMIO BBVA
MEJOR ACTOR

1
PREMIS DE LA
CRÍTICA

BARCELONA 2018
MEJOR ACTOR REVELACIÓN

DE DANIEL J.
MEYER

DIR. MONTSE RODRÍGUEZ
CLUSELLA

AKA

ALSO KNOWN AS

AMB LLUÍS FEBRER

SINOPSI

AKA

Carlos

15 anys. Bueno... 16. Acaba amb...20-22.

Parla català i castellà. O tot a la vegada,
barrejat, com pot, com vol.

Adoptat quan tenia 3-4 anys.

Família de classe mitjana.

Fa servir el Tinder. I...

Coneix a la Clàudia. S'enamora de la Clàudia.

Classe mitjana-alta. Catalana.

Burguesia catalana.

Tot va bé.

Primera nit que tindran sexe, ... que faran l'amor.

Hi ha molt d'amor.

Apareix la cosina. *Coitus interruptus*

La Clàudia ja no li respon les trucades.

Apareix la policia a casa. Judici. Per què?

És moro.

O almenys, ho sembla.

Bueno... en "realitat", perquè la Clàudia era menor.

Però en realitat perquè és moro, no és d'aquí.

Tot se'n va a la merda.

A.K.A. (Also Known As) ens parla d'un període de l'adolescència d'en Carlos del que nosaltres formem part. D'un moment en el que, per circumstàncies alienes a ell, trontollen els seus ciements, les seves arrels, la seva identitat. I és que en Carlos és adoptat... i els ulls dels altres li fan plantejar quina és la seva "vertadera" identitat.

Perquè en el fons, som qui sentim que som, o qui la gent creu que som?

Doncs d'això va A.K.A.: de com s'arrelen aquests gèrmens a la vida d'en Carlos.

PARAULES DE L'AUTOR

Vaig arribar d'Argentina fa 17 anys.

Sóc argentí-alemany-jueu amb ascendència alemanya, polonesa, russa però de Bielorússia -que potser a aquella època era Ucraïna-, argentina, i moldava.

La meva germana viu a Israel des de fa 12 anys i els meus pares en fa 7. O sigui que podríem dir que sóc el més arrelat de la meva família, avui en dia.

Si miréssim el meu arbre genealògic, no hi ha dues generacions que s'hagin quedat a la mateixa terra tota la seva existència.

Visc a Catalunya, que podríem discutir durant hores i hores si és part d'Espanya, i més precisament a Barcelona, que podríem discutir durant hores i hores si avui en dia és la millor representació de "la cultura catalana".

Visc aquí. Si, aquí, des de fa 17 anys. Em sento d'aquí. La meva vida adulta l'he feta tota aquí. Tinc el nivell C de català, tinc una postura/opinió política catalana, i no puc imaginar un pa sense tomàquet.

Sóc d'aquí.

Però continuo sent "de fora".

Aquesta obra va d'això. De la identitat. De la diferència entre el que sents que ets i el que determina la societat, que ets. Del dins i del fora.

Daniel J. Meyer

AKA

FITXA ARTÍSTICA

DRAMATÚRGIA: DANIEL J. MEYER

DIRECCIÓ: MONTSE RODRÍGUEZ I CLUSELLA

AJUDANT DE DIRECCIÓ: DANIEL J. MEYER

INTÈRPRET: LLUÍS FEBRER

COREOGRAFIES: GUILLE VIDAL-RIBAS

ILUMINACIÓ: EQUIP A.K.A

DISSENY DE SO: DANIEL J. MEYER

ESCENOGRAFIA: EQUIP A.K.A

TÈCNIC EN GIRA: MANU MARTÍNEZ TORRENT

REGIDORA: GINA ASPA MIRALTA

PRODUCCIÓ: A.K.A PRODUCCIÓ

FOTOGRAFIA: ONA VILAR

LOGO: QUIM ÀVILA

ILUSTRACIÓ CARTELL: IVAN LABANDA

DISTRIBUCIÓ (CAT): EQUIP A.K.A

DISTRIBUCIÓ (Espanya): FRAN ÀVILA DISTRIBUCIÓN

COL.LABORACIÓ: LA BRUTAL, FORTIÀ COROMINAS.

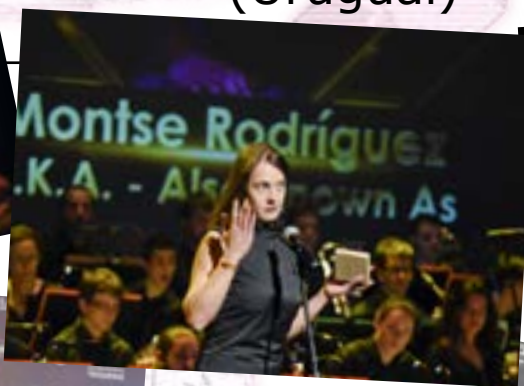
A.K.A EN NÚMEROS

- Més de **45.000** espectadors
 - Més de **350** funcions
 - Més de **80** col·loquis
- Més de **100** funcions escolars
- **5** temporades a Barcelona (Sala Flyhard, Teatre Lliure, La Villarroel)
- **3** Temporada a Madrid (Teatro Abadia, Teatro del Barrio, Teatro Quique San Francisco)
- Més de **95%** d'ocupació mitjana.
- Gira catalana/espanyola ininterrompuda
- Gira per Sudamèrica amb Temporada Alta Iberoamèrica (Buenos Aires, Montevideo, Lima)
- 2** Temporada **producció en anglès**
 - Traduïda a **9 idiomes**

PREMIS

ARA

- 2 **Premis MAX** (text teatral revelació, actor protagonista). Va ser candidata a obra petit format i direcció
 - 4 **Premis Butaca** (text teatral, obra petit format, direcció, actor protagonista)
- 3 **Premis Teatre Barcelona** (text teatral, obra petit format, direcció)
 - 1 **Premis de la Crítica** (millor actor)
 - **Premi del públic MIT RIBADAVIA**, Galícia
 - Premi del públic Teatre del Mar**, Mallorca
 - Premi Teatro Express Fundación SGAE**
 - Premi Florencio 2021 millor espectacle estranger** (Uruguai)

Una escena de *A. K. A.*, de Daniel J. Meyer. ROSER BLANCH

A favor de la vida

Dos funciones con el corazón en la mano que atrapan en Barcelona: *Les choses exceptionals*, de Duncan MacMillan, y *A. K. A.*, de Daniel J. Meyer

POR MARCOS ORDÓÑEZ

Para cierta gente tiene prestigio lo negativo. Una obra que acaba bien es “conformista”; si acaba mal, es un “lúcido diagnóstico”. Estos días he visto, felizmente, dos funciones que están ganando con el corazón en la mano. *Les choses exceptionals* (*Every Brilliant Thing*) es de Duncan MacMillan, de quien habíamos aplaudido *Pulmons* en 2014-2015, dirigida por Marília Samper. Fue un éxito merecido, en la Beckett y el Espai Lliure. Era una comedia brillante y optimista, con humor y dolor; bien observada y construida, sobre la vida en pareja, a cargo de Carlota Olcina y Pau Roca. *Every Brilliant Thing* se presentó en el Festival de Edimburgo de 2014. Allí deslumbró a Pau Roca, que la interpreta en el Club Capitol, en viva traducción catalana de Adriana Nadal. Es una comedia con temas inesperados: la depresión crónica, el enigma del suicidio, el dolor de la pérdida. Cuando era un chaval, el protagonista hizo una lista de las cosas por las que vale la pena vivir para animar a su madre, que había intentado suicidarse. Una lista que avanza mientras el narrador cuenta su vida: es una buena estructura. Con el tiempo piensa que quizá la lista pueda salvarle a él. A ratos, el tono del narrador me recuerda a *31 canciones*, aquel libro estupendo en el que Nick Hornby contaba su vida a través de sus discos favoritos. Como *Reasons To Be Cheerful*, de Ian Dury, por ejemplo. Razones para seguir levantándose por las mañanas y sobre llevar, nos cuenta, la pringosa culpa de no lograr hacer felices a quienes amas.

Siempre he levantado la ceja ante lo que suele llamarse “obras de participación”, porque me parecía

que me tiraban de la oreja. Pau Roca propone la colaboración con afecto y buen humor. Te la pide, porque realmente necesita la complicidad del público. Para que le des el sí hacen falta un texto y un actor que te seduzcan: concurren ambos factores. Creo que empatía es la palabra. Pau Roca no se comporta como una estrella. Podría ser el perfecto amigo de la infancia. Tiene verdad. Te llega, sin grandilocuencia, sin tirarte de la oreja. Así que tranquilos: no les hará aprenderse un monólogo ni sentirse ridículos. Les hará tomar parte en un juego. ¿Les da miedo la palabra “comunidad”? A mí no. En una tragedia se llama “catarsis”, ya lo sabemos, y algunas veces funciona y nos parte el alma. Es más difícil en clave de comedia. En el Club Capitol está pasando. Al menos doy fe de que pasó la noche que vi la función. Estaba en la butaca y

se produjo sin que apenas me diese cuenta. La gente entraba en el juego. Aquello iba más allá de la nostalgia. Iba de compartir la lista, rebuscando entre nuestros recuerdos, los buenos y los malos, y ver desfilar una vida. Mi colega Yolanda Madariaga escribió luego: “Pocas veces se sale tan reconfortado del teatro, con unas ganas inmensas de celebrar la vida”. Como diría Smokey Robinson, *I Second That Emotion*.

Otro espectáculo que merece girar: *A. K. A.* (*Also Known As*), de Daniel J. Meyer, dirigido por Montse Rodríguez. Se estrenó en la Flyhard y pasó al Espai Lliure, donde le quedan dos funciones, pero, atención, en marzo lo reponen en la Villarroel. No es frecuente que un montaje pase en Barcelona por tres salas, pero sí es indicativo de su conexión, sobre todo con el público joven. Tampoco es frecuente una obra con protagonis-

ta adolescente que esquite los escollos del cliché y no busque ganarse de modo fácil las simpatías de la audiencia por la vía de la identificación ideológica o la presunta dureza (el cinismo también suele usarse) de los quinceañeros. Porque es realmente insólito un quinceañero que no juega la carta del rebelde pomposo, que quiere a sus padres y es razonablemente feliz, optimista, lleno de afecto. *A. K. A.* funciona de la única manera que funcionan las cosas: con sinceridad. Y, como decía antes, con el corazón en la mano. No lo pierde de vista el autor, el protagonista ni la directora: los tres miran en la misma dirección. Y están a favor de la vida. Es creíble el lenguaje del protagonista: no es nada fácil pillarle las vueltas a esa edad. Albert Salazar comunica y emociona con extrema naturalidad y gran presencia escénica, sin jugar la carta del “aquí estoy yo”: su juego entra en vena con energía y vitalidad constantes.

Nos creemos lo que le pasa al personaje de Carlos, lo bueno y lo malo. Pese al encuentro cara a cara con el racismo, no hay autocompasión. El último tercio, con mucha información, avanza de maravilla. Quizás el personaje de Claudia (que no aparece) requiera más complejidad. El final es escueto, muy bien modulado, perfecto. Salinger lo hubiera firmado.

Les choses exceptionals

Duncan MacMillan
Dirección: Pau Roca
Club Capitol (Barcelona)
Hasta el 13 de enero de 2019

A. K. A. (Also Known As)

Daniel J. Meyer
Dirección: Montse Rodríguez
Espai Lliure (Barcelona)
Hasta el 30 de diciembre de 2018

El niño inglés o los cirujanos del capitán Grant

Escena del musical *El médico*. JAVIER BERNARDO

POR JAVIER VALLEJO

● Cuando en España hablamos de teatro musical, ¿tenemos más corta la memoria o la autoestima? *El médico*, adaptación esencialista y fluida de la célebre novela de Noah Gordon, actualiza una fértil tradición hispana de zarzuelas de viajes de aventuras que dio títulos tan celebrados como *Los sobrinos del capitán Grant* (parodia del *best seller* cuasi homónimo de Julio Verne), *Robinson Crusoe* o *El niño judío*. La producción que ofrece el Teatro Nuevo Apolo está más cerca de las que pueden permitirse los centros dramáticos nacionales europeos que de las que suelen presentar los teatros de la Gran Vía. Confluyen en ella una partitura que se adapta a la fábula como un guante; intérpretes de nivel y un concepto plástico nítido, bien formalizado.

En el primer acto se advierte ya el empaque de la música, el buen desempeño coreográfico y vocal de un coro del cual emergen personajes episódicos y el cuidado puesto en todo cuanto salta a la vista. La carreta de la que tiran el barbero y su pupilo es una mezcla entre el carro de Madre Coraje y la tienda de la persona buena de Sezuán; el árbol que baja cual quillotina evoca las soluciones expresionistas del teatro alemán, y el suelo giratorio da amplitud a un escenario escaso para un elenco de 33 actores cantantes. Alfons Flores sugiere los desiertos de Oriente Próximo a través de una escenografía singular, con el suelo en plano inclinado y ciclorama en ángulos, inspirada en diseños de Adolphe Appia. La escena de la tormenta de arena cegadora es un lienzo de Géricault reinterpretado por Turner. En su curso, los rostros de los espectadores son azotados por un viento huracanado, que no lleva tierra gracias a Dios. La música tiene aire orientalizante en *La caravana* y en la versión de la canción jásidica *Ai-di-di-di-dai*, que el compositor Iván Macías introduce con una melodía klezmer. En la función hay momentos muy atractivos, alguno emocionante, y un movimiento continuo orquestado por el coreógrafo Francesc Abós que no deja lugar a caídas de atención. En la sesión de noche del sábado pasado, *El médico* espabiló a los somnolientos, revitalizó a los decaídos, llamó a los acatarrados, cautivó a los indolentes y puso en pie al público todo, que saludó con entusiasmo también la aparición sobre el escenario del extenso equipo técnico que mueve la compleja maquinaria y de la orquesta de 20 músicos dirigida con mucho más que *swing* por Marcos Martín. Encarnado por Adrián Salzedo, el protagonista tiene garbo y musicalidad. Teresa Ferrer es una gran voz: vestida por Lorenzo Caprile, su estampa en la romanza cruel de la esposa violada nada tiene que envidiar a la de Ellen Terry pintada por John Singer Sargent en la obra escocesa de Shakespeare. En el papel del charlatán, Joséán Moreno hace un despliegue de histrionismo tan bien temperado como necesario, dado que su *partenaire* Noelia Rincón es niña expresiva y con gran voz.

El médico

Iván Macías (música) / Félix Amador (libreto)
Dirección: José Luis Sisto y Francesc Abós
Teatro Nuevo Apolo. Madrid. Sin fecha de salida

Time Out dice ★★★★★

"AKA", un fenómeno teatral con 15.000 espectadores que arrebató a los jóvenes

48 | **icult** | espectáculos

La força del teatre "underground"

A
T
B El fenomen 'A. K. A.'

47
cultura

del teatre català, va
queix a pal·liar el gran
ra presenta el
elonina.

‘A.K.A.’, la revelació de l’any i l’ excepció que confirma la regla

L’obra, que ha atret molt públic adolescent, tindrà una nova vida al Lliure i La Villarroel

NÚRIA JUANICO
BARCELONA

Era una nit qualsevol i el dramaturg i director Daniel J. Meyer només aspirava a bolcar al paper unes preocupacions que feia temps que el perseguïen. Ni pensava en crear un fenomen per a adolescents ni esperava que l’obra abraçés l’èxit de crítica que ho ha fet A.K.A. (*Also known as*). Estrenat al març a la Flyhard, el muntatge s’ha convertit en un dels booms teatrals de l’any i ha afirmat el seu triomf a l’embutxacar-se quatre Premis Butaca (a millor espectacle de petit format, millor text, millor actor i millor direcció). I encara li queda corda per a estona: de moment es pot veure a l’Espai Lliure fins al 30 de desembre i al març s’instal·larà a La Villarroel.

Dirigida per Montse Rodríguez Clusella i protagonitzada per Albert Salazar, A.K.A. ha tocat les teclades precises per aconseguir una de les fites més complicades i anhelades del món teatral: atraure els adolescents a les sales. “Ens va sorprendre molt veure que a la Flyhard la meitat del públic eren joves. I molts d’ells venien acompanyats dels seus familiars”, explica Rodríguez. La clau per aconseguir-ho no la sap ni ella ni el dramaturg, tot i que en tenen alguna sospita. “El públic se sent molt identificat amb el personatge. Això és fonamental, perquè pots atraure’ls al teatre, però si no hi connecten no hi tornaran”, afirma la directora. A.A.K.A. aquest vincle s’estableix a través d’un protagonista adolescent, el Carlos, que viu en una quotidianitat molt identificable per als joves del present: va en monopati, balla hip-hop i es tanca a la seva habitació. “És una obra que parla de la identitat, el racisme, les xarxes socials, la importància dels amics i el primer amor”, resumeix Meyer. Potser perquè el dramaturg va escriure el text “sense pensar en dirigir-lo a un públic adolescent”, A.K.A. aconsegueix esquivar la mirada paternalista sobre l’adolescència que, en alguns casos, és intrínseca a certs muntatges pensats expressament per a joves. Pe-

rò la connexió també la provoquen altres elements com la música, que té un paper rellevant en la vida del Carlos i ajuda a crear una atmosfera d’intimitat a l’escenari. “Les cançons que ell escolta formen part del dia a dia dels joves. Alguna no la coneixen, però he arribat a veure espectadors fent anar el Shazam [l’aplicació dels telèfons mòbils per identificar cançons] enmig de l’obra per descobrir quin és el tema que sona”, diu el dramaturg.

Més enllà del contingut de l’espectacle i de la posada en escena, la companyia ha anat a buscar el públic allà on es troba més còmode: a les xarxes socials. “Vam obrir un compte d’Instagram i, en pocs mesos, hem aconseguit més de 9.000 seguidors –diu Rodríguez–. Saber comunicar en la bona direcció és imprescindible”. De fet, l’estructura d’A.K.A. també beu en part de les xarxes socials. “Estem acostumats a rebre molts *inputs*, a canviar constantment d’aplicació amb el mòbil. L’espectacle juga amb això; té un ritme trepidant i canvia constantment de lloc i d’espai gràcies als *flashbacks*”, apunta Salazar.

Una obra sobre la identitat

Sol a l’escenari, l’actor Albert Salazar interpreta fins a disset personatges per explicar el viatge emocional que viu el protagonista. La història segueix el Carlos dels 15 als 25 anys, posant el focus en com canvia la seva existència quan, per un fet que la companyia no vol revelar, es replanteja tota la seva identitat. “És un noi adoptat de Grècia o de Síria amb una família de classe mitjana. No coneix bé els seus orígens i diu que no li interessen. Té la vida de qualsevol adolescent. De fet, el seu dia a dia s’assemblava molt al meu durant aquella època, que no em queda tan lluny”, explica Salazar.

La companyia ha constatat amb A.K.A. que el públic jove existeix i té fam de teatre. “Les sales els volen acollir i busquen obres per atraure’ls”, assegura Rodríguez. Donar-hi resposta és bàsic per crear espectadors fidels i fer del teatre part del seu oci.

Perquè passi això hi ha d’haver una política cultural, i a Catalunya no hi és”, diu, tot i que reconeix que s’estan fent accions concretes. Ella defensa que els joves haurien de veure teatre escrit expressament per a ells: “Que se sentin inclosos, que parlin el seu llenguatge. Si veuen un clàssic segurament s’avorriran i no hi voldran tornar”. Buchaca va escriure *Playoff* per a La Joven Companyia de Madrid pensant en el públic jove, i ha estat tot un èxit. Aquesta setmana s’exhibia a Bilbao, l’han vist milers de joves a Madrid, té prevista una gira de 50 places i té llista d’espera d’instituts d’Espanya.

Com es pot fer que hi tornin Promoció, difusió i diversió per atreure el públic més difícil

“Recuperar el públic jove és una lluita constant, aquí i a tot Europa. Els pares els acompanyen al teatre fins als 14 o 15 anys, després ja és impossible. L’escola els incentiva, els mitjans de comunicació hi haurien d’ajudar, les ofertes de preus també són importants, i s’haurien de promoure produccions en què s’identifiquin –afirma Anna Rosa Cisque, productora de Dagoll Dagom, que en l’última dècada ha portat 163.393 joves al teatre en funcions escolars–. Caldria connectar amb els nous agents de difusió a les xarxes, però aquest esforç comuni-

catiu des de la producció privada és difícil, perquè és una inversió a llarg termini”, admet. De fet ja existeixen incentius com la campanya Escena 25, que durant dos mesos permet comprar entrades als menors de 25 anys per menys de 10 euros. La realitat és que el 2017 els joves van comprar 8.800 d’aquestes entrades, només el 30% de les que s’oferien.

Les administracions poden mirar de facilitar l’accés, però cal ser realistes. “A l’adolescència el més important són els amics. El teatre és com una presó. Així que si hi van ho han de poder comentar amb els col·legues”, diu Oriol Vila. Guillem Albà va pel mateix camí: “A l’escola intenten que els espectacles siguin pedagògics, que sigui en anglès, que sigui un clàssic. No crec que això els acosti al teatre, ni tampoc no són els seus referents. Hem de fer que hi perdin la por parlant-los de veritat, amb un altre ritme, amb un tema en què se sentin reflectits...”, afirma el creador de l’espectacle ompleteatres, places i escoles *Marabunta*. “Això no és teatre, això mola”, em diuen ami”. El proposa fer un camí, començar amb hip-hop, i “un dia potser acabaran veient el Broggi”, apunta. La clau és el plaer. “Veure teatre dolent és una de les tortures més dures, però si t’emociona és una experiència que no oblidaràs en la teva vida”, conclou Vila.

L’equip d’A.K.A. aixecant en braços l’actor protagonista, Albert Salazar, aquesta setmana a les portes del Teatre Lliure.

FRANCESC MELCÓN

AKA

ENLLAÇOS I CONTACTE

MATERIAL PER DESCARREGAR

Tota la info: <http://linktr.ee/akainfo>

Videos (Promo i trailer): <https://bit.ly/VideosAKA>

Vídeo d'obra: <https://bit.ly/ObraAKAEsp>

Material gràfic: <https://bit.ly/FotosAKA>

Clipping de premsa: <https://bit.ly/PrensaAKA>

DISTRIBUCIÓ CATALUNYA

A.K.A producció:

info@akateatro.com

617 611 787 / 600 606 047

DISTRIBUCIÓN ESPAÑA

Fran Ávila Distribución:

www.franavila.com

franaviladistribucion@gmail.com

659 46 20 80

AKA

ALSO KNOWN AS

Contacte: Daniel J. Meyer (+34) 617 611 787

Montse Rodríguez (+34) 600 606 047

Email: info@akateatro.com

@[AKA_BCN](https://www.instagram.com/AKA_BCN)

@[AKABCN](https://twitter.com/AKABCN)

facebook.com/AKABCN